

عنوان مقاله:

بررسی حقوقی داوری آنلاین در قراردادهای الکترونیکی

محل انتشار:

فصلنامه تحقیقات حقوقی آزاد، دوره 12، شماره 43 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

سمیه بنی یعقوب - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، واحد امارات، دانشگاه آزاد اسلامی، دبی، امارات متحده عربی.

عباس کریمی - استاد گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول)

مرتضی شهبازی نیا - استاد گروه حقوق خصوصی، دانشکده حقوق، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

بخش مهمی از تجارت الکترونیکی، قراردادهای منعقد شده در این حوزه است، قراردادهایی که بین متعاقدين «غایب» (یعنی افرادی که به شکل فیزیکی همدیگر را ملاقات نمی کنند) منعقد می گردد. بدیهی است همانگونه که بروز اختلاف در یک قرارداد سنتی امری بدیهی است و محتمل الوقوع، در قراردادهای الکترونیکی هم امکان بروز اختلاف امری غیر قابل اجتناب است. در اولین نگاه می توان گفت دعاوی ناشی از قراردادهای الکترونیکی را می توان به وسیله راهکارهای سنتی حل و فصل نمود و صرف الکترونیکی بودن آن مانع آزادی افراد در اقامه نزد دادگاه نمی باشد با وجود این در عمل ارتباطی غیر ملموس میان عملیات های تجارت الکترونیک و حل و فصل آنلاین اختلافات وجود دارد. حل و فصل اختلافات آنلاین به دلایل اقتصادی و جامعه شناختی روش و وسیله موجهی در این خصوص هستند. حل و فصل اختلاف به صورت آنلاین اجازه می دهد تا دعوا از راه دور حل شود بدون اینکه نیاز باشد تا نمایندگان قانونی طرفین دعوا حضور فیزیکی داشته باشند. داوری آنلاین یکی از این روش هاست که تشریفات دادرسی الکترونیک ناقص یا کاملی را پیشنهاد می کند و داور شخص ثالثی است که از طرفین دعوا عهده دار حل و فصل اختلافشان شده است که در پایان فرآیند دادرسی وی رای را صادر می کند

کلمات کلیدی:

داوری آنلاین، اصل استقلال رویه ای، اصل تناقض (تضاد)، موافقت نامه داوری، مقر داوری الکترونیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1276612>

